

VROOM AANDENKEN AAN
DE HEER

ACHIEL KESTELYN

echtgenoot van Mevrouw
SIMONNE DE VOS

geboren te Sint-Martens-Lierde op 25 april 1915
en godvruchtig overleden in de H. Hartkliniek te
Geraardsbergen op 23 september 1972, gesterkt
door het sakrament van de zieken en de
Pauselijke zegen.

Bij het verlies van iemand die ons dierbaar is,
worden wij geconfronteerd met een leegte waar-
van de pijn niet gemilderd wordt door de onaf-
wendbaarheid waarmee wij de dood hadden ver-
wacht.

De dood is in wezen een zinloos gebeuren en
roept bij de mens een aantal vragen op die hem
op de lippen blijven branden. Maar hij die ons
ontviel heeft ons het antwoord op deze vragen
voorgeleefd. In het besef van het naderend einde,
heeft hij immers de kracht geput uit een geloof
dat zijn ganse leven had doordeesemd. Zoals iedere
mens heeft hij de schaduwzijden van dit bestaan
gekend: tegenslagen, lijden, pijn en aftakeling
zijn hem niet gespaard gebleven. Maar telkens
vond hij in zijn geloof de zekerheid dat ondanks
de schijn van het tegendeel, God liefde is. Zij die
hem van zeer nabij gekend hebben, weten hoe hij
ervan overtuigd was dat hij tenslotte terecht zou
komen bij een God die alles wat de mens aan
goedheid heeft opgebouwd in zijn leven, in Zich-
zelf zal bestendigen. En deze overtuiging lag in
de ernst en de toelag waarmee hij zijn christelijk
geloof heeft beleefd. Hij was een goede echtge-
noot die voor zijn vrouw een steun en een toever-
laat was. Hij was een liefdevolle vader en groot-
vader die zich voor het geluk van zijn kinderen
en kleinkinderen volkomen heeft weggecijferd.

Voor de mensen die hij als werkgever in dienst
had, was hij een vriend. Hij leefde met hen mee
en verheugde zich over hun geluk maar deedde
ook mee in de pijn die hen trof. Voor allen die
hem benaderden was hij de goedheid in persoon,
de joviale man die hield van een kwinkslag maar
die ook troosten kon wanneer hij voor iemand
stond die murw geslagen was door het noodlot.
Ondanks zijn onwrikbare overtuiging was hij ver-
draagzaam en zijn huis stond open voor allen
die van zijn gastvrijheid wilden genieten en niet
het minst voor hen die nood hadden of zich in
dienst van de gemeenschap wegschonken.

De beste hulde die hem kan gebracht worden
door allen die door zijn dood pijnlijk getroffen
zijn, is zijn verscheiden te beschouwen met de
blik waarmee hij zijn eigen dood bewust onder
ogen heeft genomen: als een overgang naar een
nieuw leven. Zonder geloof is er geen antwoord
op de vragen die de dood oproept. Precies vanuit
ons geloof is het mogelijk te aanvaarden dat de
dood niet het einde is omdat onze God een God
van levenden is. Ook al is ons geloof klein en
ons verdriet groot, toch kunnen wij aan het einde
van de duistere tunnel waarin wij ons thans be-
vinden, het schijnsel van Gods goedheid ontwaren.
Deze zekerheid kunnen wij aflezen aan het leven,
lijden, dood en opstanding van onze Heer Jezus
Christus. Met de niet gemakkelijk te helen wonde
in de ziel die het verlies van deze mens heeft
veroorzaakt, vertrouwen wij vandaag zijn lichaam
toe aan de aarde, in de overtuiging dat de graan-
korrel moet sterven om duizendvoudige vrucht
voort te brengen. Hier vertrouwen wij op het
woord van onze Heer.

De families **KESTELYN, DE VOS, DE VUYST,**
DE GROOTE en FOSTIER,
danken U
voor de blijken van deelneming.

Druk. De Vos, St.-Martens-Lierde